

VILLÁNYI LÁSZLÓ

A tanú

Háy Jánosnak

Mi van még a te fejedben, szögezi neki a kérdést
segítőtársa, miután megvallja neki élete titkát,
mi mindent követett el, már maga sem tudja,
ő is kíváncsi, vajon mit hív elő az idő, mire derül fény
abban a valakiben, aki hiteles tanúja se lehetne énjének.

Levegő

Saint-John Perse-nek

Kócsagok között álldogált, minden lépésére szöcskék
ugráltak a fűből, körülvette a nyár illata, emlékezhetett
a fák mögötti gyönyörre, most nem is látogatta meg
a folyót, elég volt közelsége, lassan tolt a biciklit,
s mikor felült rá, érzékelnie kellett az első kerék
laposságát, csak eljut valameddig, gondolta, furcsa
hangokkal gurult egyik utcáról a másikra, éppen annyi
levegője maradt, hogy sötétedés előtt még elérje otthonát.

Sorsa

John Berrymannek

Fekszik augusztus délután, ha most elaludna,
nem övé lenne az álom, hamarosan indulni kell,
vízbe szórják öregén született barátja hamvait,
az ő sorsa talán a vénség, egyik napról a másikra,
legszívesebben egy pillanat alatt változna porrá,
hogy elfújja a sivatag szele, képtelenség időben
megírni a vég rendeletét, rátalálni az igaz színekre.